

תו ללכות לז'נבה בראשית אוקטובר, בלי תנאים מוקדמים.
בכך קיבל על עצמו סיכון גדול, והפך את קערת הממשלה הקודמת על פיה.

עד כה היה זה בבחינת מושל-ראשון בירושלים שאסור בשום פנים ללכת לז'נבה, כל עוד אין תיאום גמור בין עמי דות ארצות-הברית וישראל.
בז'נבה תעמוד ישראל מול מדינות-ערב ומול ברית-המעצמות. אם לא תוכל להיות בטוחה מראש בתמיכתה המוחלטת של ארצות-הברית בעמדותיה, תהפוך ז'נבה מל-כודת-מוות לישראל.

אלם תיאום אמריקאי-ישראלי מוקדם לא היה אפשרי, ביגלל התחום הרחב ביותר מדיניות רוג'רס, קסינג'ר וקארטר מצד אחד, ובין מדיניות גולדה מאיר ויצחק רבין מצד שני. במיקרה הטוב ביותר, היה תיאום זה מתבסס על תוכנית רור ג'רס. לכן חיבלה ממשלת ישראל בכי נוס ועידת-ז'נבה, ותמכה בכל לב בהשיג גת הסדר-ביניים, שידחקו את הקץ.

בגין קבע בלד הפוך: אסור לתאם את העמדות עם האמריקאים, מפני שכל תיאום כזה פו-רושן המעשי יהיה קבלת תכתיב אמריקאי.

אלם בגין מוכן בהחלט ללכת לז'נבה, הו לו, לכך, שיקלים משלו:

● זינבה תהווה פורום מצויין לתעמולה ישראלית, ביחוד אם מנחם בגין עצמו יבוא לשם, וינאם שם את אחד מנאומיו ההיסטוריים.

● עד לכינוס הוועידה ניתן לדחות את כל ההכרעות, וגם כל עימות אמריקאי-ישראלי אפשרי.

● בז'נבה לא תהיה לארצות-הברית ברירה (לדעת בגין) אלא לתמוך בישיראל, ביגלל הלחץ התנודי על הבית הלבן. בתחבולות שונות, פרי מחזה הכזרה של משה דיין, ניתן יהיה למשוך את הי וועידה הרבה זמן, ובינתיים לא יקרה כלום.

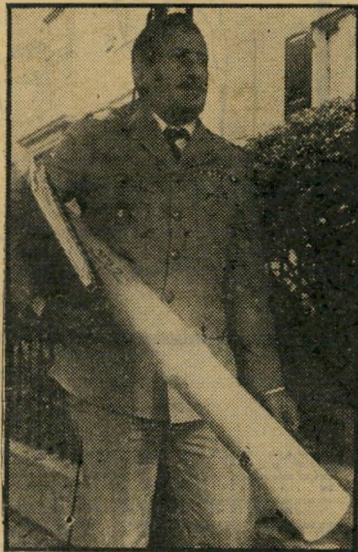
אם תתפוצץ ועידת-ז'נבה, כעזרת השם, לא הפסידה ישראל דבר מכל המהדר, והמצב יחזור לקדמותו, לדעת בגין.

ליתר ביטחון, הכניס בגין תנאי מוקדם אחד להצעתו לכנס את הוועידה בלי-תנאים-מוקדמים: לא ישותף בה אש"ף, כגורם עצמאי או כחלק ממשלחת רחבה יותר. שום חבר ידוע של אש"ף לא ישרו תף בשום מישלחת ערבית שהיא. תנאי-מוקדם זה כימעט אינו מאפשר את הופעת הערבים לוועידת-ז'נבה. שום מישטר ערבי, גם לא מישטר של סאדאט, אינו יכול להרשות לעצמו להיראות, בעיני דעת-הקהל הערבית, כמי שמקריב את העם הפלסטיני על מיוזבה של אינטרס מצרי צר. כינוס ועידת-ז'נבה, על פי

את הצבא המצרי ממקורות-האספקה שלו. הוא שיעבד את עצמו במידה רבה למישרטר הסעודי הראקציוני, שהיה פעם אויב בריבנש של גמאל עבד-אל-נאצר. הוא כרת הסכם-ביניים עם ישראל, שגונת על-ידי יריבו בעולם הערבי כמעשה-בגידה. בינתיים גברו הקשיים למישרטר. המשר בר הכלכלי במצרים הגיע לממדים של שואה. הקצינים אינם מרוצים, מפני שי הצבא אינו חמוש כראוי. השמאל מרים ראש ומוחה בגלוי, ואילו הימין הדתי מקים מחתרות מסוכנות. ברית-המעצמות ולוב תומכות ביריבו, ומחר עשוי אש"ף לצרף את מישקלו הסגולי הרב לקואליציה רחבה שתשאף להפלתו. מילחמת-הגבול עם לוב אינה אלא תולדה של המצב. במצב זה זקוק סאדאט באופן נואש להצלחה פוליטית בולטת. אחרי שתבע במשך שנים את כינוס ועידת-ז'נבה, תר ראה קבלת דרישה זו כניצחון מדיניותו. **לכן זקוק סאדאט לכינוס הוועידה, גם אם אין שמץ של סיכוי שתביא לפיתרון. האמצעי הפך למטרה.**

קרני השור

ה חידוש הגדול של מנחם בגין טמון בהחלטתו הטאקטית לתפוס את השור הזה בקרניו ולהכריז על נכונות ממשל-

המפות הנ"ל שאות ביד מוזכרו הצבאי של ראש-הממשלה, אפרים פורן, אינן אלא כתב-תעמולה מצוייריט. גם מנחם בגין, "לא שררט מפות".

לנצח. היה רבין זקוק להצלחה מדינית מרשימה. בידי הנשיא קארטר היה להניח לרובן הצלחה כזאת. להפוך אותו ל-טריאומפאטור.

רבין חזר ביריים ריקות. שימעות פרס הצלחה, כאמצעות כתב-לבוש בעיתונים השונים, להי פוך את אי-ההצלחה לתבוסה אי שית ניצחת של רבין. הדבר לא עזר לפרס, אלא העמק את מנחם בגין לשיטון.

עלייתו של בגין טרפה את כל הקלפים האמריקאיים. אלם הנשיא קארטר אינו יכול להרשות לעצמו להודות בכישלון, כי גם בשטחים אחרים אין ההצלחה מאיר רה לו פנים. התערבותו למען זכויות האדם בברית-המעצמות חיבלה קשה במדיניות-הסאטאט וכרתה תהום בין ארצות-הברית ובין בעלות-הברית באירופה. הי מעוניינות בהמשך הדטאנט. בשטח הכלי-כלי אין התקדמות. מדיניות-ההדלק שלו נכשלה.

נותרה רק זירת המיזרח התיכון — ושם חייב קארטר להציג, לפחות למראית-עין, אם אי נוצרה להיראות כנשיא כושל.

לכן מעוניין קארטר ברגע זה בסימנים הייצוניים של הצלחה, גם אם אין בהם כל ממש. הוא זקוק להמשך הדפ-פלומטיה הראוותנית, למסע-דילוגים של שר-החץ-סירוס ואנס במיזרח-התיכון, ובעיקר — לכינוס ועידת-ז'נבה.

מה יקרה בז'נבה? לדעת קארטר וייתכן כי הוא סבור ששם, "ייתקל בגין במצב אות", ויצטרך להתפשר עימה. יתכן גם כי כמו כל פוליטיקאי ממוצע, הוא מוכן לדחות את הכל מתוך מחשבה ש"יבוא העתיד וידאג לעתיד".

הייעד המיידי הוא: להגיע לז'נבה בכל מחיר, ולהציג את עצם כינוס הוועידה שם כניצחון מזהיר של המדיניות האמריקאית.

סאדאט במצור

ה גורם השני המעוניין בכינוס ועידת-ז'נבה, גם אם תהיה חסרת-תועלת חלה, הוא המישטר המצרי הקיים.

כ-17 במאי פשטה את הרגל לא רק מדיניותו של ג'ימי קארטר, אלא גם המדיניות של אנוואר אל-סאדאט.

סאדאט שם את כל ההימחרים שלו על קלף אחד: יכולתה ורצונה של ארצות-הברית לכפות על ישראל את שני היעדים הלאומיים של מצריים: שיבה לגבולות '67 וכינוס מדינה פלסטינית.

סאדאט גירש את הסובייטים ממצרים, ועזר לגרשם מן המרחב כולה. הוא השתלב במדיניות האמריקאית ברחבי אפריקה. מאנגולה ועד סומאליה. הוא ניתק

וצבאית, תנויה ישראל לחזותן בארצות-הברית.

ארצות-הברית זקוקה לנשיא, שיבטיח את זרם הנפט הי ערבי אליה ואל בעלות-הברית.

הנשיא קארטר גיבש כמים להסדר-שום כולל, שנראה סביר והוגן: כינוס שום רשמי ומלא בין העולם הערבי וישראל, שיבה לגבולות '67 עם תיקונים קלים, סידור-ביטחון מרחיק-לכת מעבר לגבולות אלה, כינוס מדינה (או לפחות "ישות") פלסטינית כגדה ומרצועה.

בעיני העולם לא היו, איפוא, אלא שתי תוצאות אפשריות לפגישת קארטר-בגין: **השולמה של בגין עם מצרי** **אות זו, והסכמתו הפעילה להשי תלב במאמציה-שום האמריקאים, המובילים לוועידת-ז'נבה מחורשת, או —**

התחלתו של עימות אמריקאי-ישראלי, שיהיה הרחיק-אסון לישראל.

הכל המתניו בדריכות לבוא של בגין לאמריקה, כדי להיווכח לדעת איזו משתי האפשרויות תתגשם.

ז'נבה - בכל מחיר

א וקם ראייה פשטנית זו של הדברים התעלמה מכמה נתונים טאקטיים, המשנים את המצב במישור הי טאקטי.

ואילו מנחם בגין הבין אותם, כנראה היטב.

הנתון הראשון הוא שיש אינן טרם זמני — אך חיוני — לכל הגורמים להגיע לוועידת-ז'נבה, גם אם מוכן מראש שלא תצמח ממנה שום תועלת, אלא להיפך.

הנשיא קארטר זקוק לכך, כדי להחזיק באשליה שהמדיניות שלו נמשכת בצי-לחה, ושהיא שומרת על "מומנטום" (תאוצה).

האמת הפשוטה היא שהמדיניות האמריקאית כמיזרח התיכון פשטה את הרגל ביום ה-17 בי מאי.

לאמריקאים עצמם יש חלק נכבד מאד בכישלון פנטסטי זה. ביגלל התחכמויותיו של הנרי קסינג'ר, הם החמיצו את ההזדמנות ההיסטורית לכונן הסדר כולל במיזרח התיכון, כאשר כל הגורמים היו מוכנים לקבל את האפשרויות האמריקאיות, וכולם (מלבד ממשלת רבין) גם הסכימו לעקרונות ההסדר.

לאחר מכן נהגו האמריקאים באיוולת של-א-תיאמן, כאשר מנעו כל הצלחה מצי-חק רבין, כשזה ביקר בווינגטון בתחדש מארס '77. היה זה ביקור-בחירות. כדי